

HỒI 565

Từ Tử Lăng biến sắc, bất giác nhớ đến Trầm Lạc Nhận, phải chăng nàng cùng Lý Thế Tích giữ Lê Dương, nếu nàng tuần thành tử chiến, Khấu Trọng há chẳng phải ít nhiều cũng có chút trách nhiệm, vậy gã nên đối diện với hiện thực tàn khốc này như thế nào?

Từ trước đến nay, dầu Khấu Trọng có lòng tranh bá thiên hạ, cứ điên đảo quay cuồng, nhưng cũng giống như một sự việc chỉ tồn tại trong mộng ảo, cách rất xa với thế giới hiện thực. Giờ đây gã nghe Lý Thế Dân nói, đột nhiên hai thế giới này dung hợp với nhau làm một, xảy ra rành rành trước mắt chứ không còn là con mộng ảo xa xôi nữa. Con đường tranh bá của Khấu Trọng khiến gã và những người vốn là bằng hữu huynh đệ trở thành kẻ tử địch trên chiến trường, chỉ có thể giải quyết bằng sự diệt vong của một bên.

Lý Thế Dân chép miệng: "Hai ngày trước khi Đậu Kiến Đức vây thành, Tú Ninh Công chúa đến Lê Dương, Phò mã vì bận việc nên không đi cùng, chao ôi!", rõ ràng y rất quan tâm đến Lý Tú Ninh.

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi: "Thế Dân huynh tính thế nào?"

Lý Thế Dân hai mắt hiện sát cơ, nói: "Không thể chỉ viện cho Lê Dương được vì hành động ác ý của Vương Thế Sung, ta chỉ đành vứt bỏ tất cả dốc toàn lực tấn công Lạc Dương, rốt cuộc sẽ có một ngày ta và hảo huynh đệ của huynh giao phong quyết thắng trên chiến trường, đó là chuyện Lý Thế Dân này không muốn nhưng ta chẳng còn sự chọn lựa nào khác."

Từ Tử Lăng cảm giác được Lý Thế Dân chỉ xem Khấu Trọng là đối thủ xứng tầm với y, còn những người khác như Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung, y chẳng thèm xem ra gì, thậm chí thở dài nói: "Nếu Khấu Trọng biết Tú Ninh Công chúa ở thành Lê Dương hẳn sẽ cố gắng bảo vệ, không để bất cứ ai làm tổn thương nàng."

Lý Thế Dân cười khổ: "Ta tuyệt đối tin tưởng Khấu Trọng sẽ làm vậy, nhưng chiến hỏa vô tình ai có thể đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì. Tử Lăng đến đây thật trùng hợp nếu muộn một ngày nữa là sẽ không gặp ta rồi."

Từ Tử Lăng giặt mình, biết ngày mai y sẽ cầm quân xuất quan tiến đến Lạc Dương, đây sẽ là đại chiến dịch quan trọng nhất và có ảnh hưởng lớn nhất đến cuộc chiến tranh bá ở Trung thổ.

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói: "Dù sao này giữa ta và Khấu Trọng xảy ra chuyện gì ta vẫn tôn trọng Tử Lăng, Tử Lăng có việc gì cứ việc lên tiếng, chỉ cần Lý Thế Dân này làm được nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa."

Từ Tử Lăng thấy lòng rối như tơ vò, so với thảm kịch có thể sẽ xảy ra ở Lạc Dương những sự việc khác chợt trở nên quá nhỏ bé, nhưng lại cảm thấy sự thực không phải vậy, có thể thấy sự quan tâm của bản thân đối với Khấu Trọng đến mức nào. Bởi vì nếu Lý Tú Ninh gián tiếp vì Khấu Trọng mà xảy ra bất hạnh, trở thành nỗi ân hận suốt đời suốt kiếp thì sự đả kích đối với Khấu Trọng sẽ cực kỳ tàn khốc. Với tính cách của gã rất có thể đi vào con đường tự hủy.

Gã cố gắng đè nén tâm trạng, nói ra mục đích tại sao đến đây.

Lý Thế Dân suy nghĩ một chốc, gật đầu nói: "Tử Lăng hoài nghi đối với Hương gia, ta cũng đồng cảm, có điều ta không biết Trì Sanh Xuân là con trưởng của Hương Quý. Việc này rất phức tạp nếu Tề vương biết thân phận thực sự của Trì Sanh Xuân mà vẫn bao che cho y, nói không chừng y có mưu đồ khác chứ không phải toàn lực ủng hộ Thái tử như bề ngoài đâu."

Từ Tử Lăng nói: "Sức ảnh hưởng của Ma môn lớn hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, Dương Hư Ngạn là người kế thừa của Thạch Chi Hiền, lại cài con cò lợi hại Đồng Thục Ni bên cạnh lệnh tôn, Thạch Chi Hiền là nhân vật có võ công tài trí kiệt xuất nhất trong vòng mấy trăm năm nay của Ma môn nên Thế Dân huynh phải đề phòng mới được."

Lý Thế Dân lộ vẻ cam chịu, đau khổ nói: "Người bị con cò này của Dương Hư Ngạn hại thảm nhất là tiểu đệ, trước tiên y làm mọi cách khiến phụ hoàng yêu mến Đồng Thục Ni, sau đó xúi giục phụ hoàng sai ta đến cầu thân với Vương Thế Sung, khiến hai vị phụ nhân tưởng rằng đón Đồng Thục Ni về tranh sủng với họ là chủ ý của ta, bây giờ bên cạnh phụ hoàng toàn những người bên vực Thái tử. Huynh cũng tận mắt chứng kiến rồi đó, Thái tử đã phạm sai lầm lớn trong sự kiện Dương Văn Can mà cuối cùng chỉ bị trách mắng vài câu. Phụ hoàng lại nghe xúi giục không phải ta mà sai Tề vương đến chi viện cho Thái Nguyên, ta làm sao mà không lo được. Nếu chẳng phải Sư tiểu thư có kỳ vọng đối với ta, nói không chừng ta đã vút bỏ tất cả, cùng Tử Lăng du sơn ngoạn thủy rồi."

Từ Từ Lãng thấy trong lòng rất mâu thuẫn không biết nên khuyên y như thế nào, nếu khuyên y cố gắng lên há chẳng phải khích lệ y đối phó với huynh đệ của mình là Khấu Trọng, chỉ đành đổi sang chuyện khác: “Thế Dân huynh có từng nghĩ nếu hạ được Lạc Dương, Trường An sẽ có thêm nhiều biến cố bất ngờ không?”

Hai mắt Lý Thế Dân lóe lên ánh điện quang, nhìn gã chằm chằm nói: “Đó là nguyên nhân khiến ta cứ trù trù chưa thể lập tức xua quân chinh phục Lạc Dương, nếu chẳng phải Lê Dương sắp mất, ngày mai ta dùng hồng lên đường. Một canh giờ trước ta mới nhận được soái tử binh phù từ tay phụ hoàng, Tử Lãng hiểu rồi chứ?”

Từ Từ Lãng nói: “Phải chăng có người sợ Thế Dân huynh sau khi lấy được Lạc Dương sẽ tự lập làm vua ở ngoài quan ngoại hay không?”

Lý Thế Dân ngạc nhiên: “Tử Lãng nhìn rất thấu triệt, đó quả là chuyện phụ hoàng và Thái tử lo nhất.”

Từ Từ Lãng nhìn lại y, lời lẽ lại trở nên bình thản hỏi: “Tần vương có làm như vậy không?”

Lý Thế Dân bật cười: “Ta rất muốn, nhưng lại biết bản thân sẽ không làm vậy. Ta phá lệ lần đầu tiên nói cho người khác biết cảm nhận trong lòng mình bởi vì ta thật sự hoàn toàn tin tưởng Từ Từ Lãng huynh, cũng như tin tưởng Khấu Trọng. Bởi vì xưa nay các người chưa bao giờ nói dối Lý Thế Dân nửa câu, hứa chuyện gì thì lúc nào cũng hoàn thành, nếu các người là những kẻ trung thành với ta, biểu hiện như thế chẳng có gì là lạ bởi vì chúng ta khi đó sẽ có cùng lợi ích. Nhưng hai người vốn không cần cậy nhờ Lý Thế Dân này mà do tiếng tăm của hai người là tự hai người kiếm được mà thôi.”

Từ Từ Lãng dâng lên trong lòng nỗi cảm động, đó chính là nguyên nhân thành công và mê lực của Lý Thế Dân, tấm lòng của y rộng mở khiến người thường khó bì kịp.

Lý Thế Dân cười khổ nói: “Chuyện của Tú Ninh ta không dám suy nghĩ đến nữa, chỉ đành trông cậy vào ý trời thôi. Ta nhận được tin của Hầu Hi Bạch, lập tức bỏ mọi việc đến gặp Tử Lãng. Ngày mai ta rời khỏi đây thì Lý Tịnh sẽ giúp đỡ huynh. Nếu huynh có thể nhổ bật gốc rễ tiềm ẩn của Hương gia ở Trường An ta sẽ hết sức cảm kích huynh.” Nói xong vươn mình đứng dậy bỏ đi ngay.

oOo

Thành Lê Dương lọt vào tay Đâu Kiến Đức, có tám ngàn quân Đường đầu hàng, chỉ có Lý Tú Ninh và hơn một ngàn tùy tùng của nàng thà chết cố thủ trong Đô Đốc phủ.

Lý Thế Tích phá vây chạy thoát nhưng chỉ có gần một trăm tùy tùng thoát được theo y, bại trận một cách thê thảm.

Phía Đâu Kiến Đức cũng tổn thất nặng nề, thương vong lên đến ba vạn chiến binh gây ảnh hưởng nhất định đối với thực lực của họ.

Khấu Trọng và Lưu Hắc Thát đến cổng chính Đô Đốc phủ, hai người nhìn nhau mặt Khấu Trọng lộ vẻ ái ngại, Lưu Hắc Thát vỗ vai gã nói: "Nhân lúc Đâu gia chưa vào thành nên mau chóng giải quyết việc này, ta ủng hộ mọi quyết định của đệ."

Khấu Trọng cảm kích gật đầu nhảy xuống Thiên Lý Mộng, bước về phía cổng chính Đô Đốc phủ, trên bức tường vây quanh Đô Đốc phủ lập tức xuất hiện vô số tiễn thủ, tất cả đều nhắm về phía gã.

Khấu Trọng tháo Tinh Trung Nguyệt xuống ném cho Lưu Hắc Thát đang cưỡi ngựa phía sau, thật ra với võ công của gã dù có binh khí hay không cũng chẳng khác gì mấy.

Gã lại tiến về phía trước hai bước nữa, giơ cao hai tay nói: "Tú Ninh Công chúa, Khấu Trọng cầu kiến." Gã ngậm kinh nhả âm, âm thanh vọng vào phủ đường.

Quân Đường biết gã không có ác ý nhưng cũng biết gã võ công cái thế, không hề dám lơ lửng.

Tám trăm thân binh đó là do Lý Thế Dân đích thân chọn lựa cho Lý Tú Ninh, lòng trung thành và võ công đều không có vấn đề, lúc nào cũng có thể hy sinh tính mạng cho nàng.

Giọng nói của Lý Tú Ninh vọng ra: "Khấu Trọng huynh cứ đi đi! Chỉ cần huynh không tham dự tấn công chúng tôi thì Tú Ninh đã cảm kích rồi."

Khấu Trọng đã đoán được nàng sẽ có phản ứng như vậy, bèn đáp lời: "Vậy Công chúa cứ hạ lệnh bắn chết ta đi! Dầu thế nào ta cũng phải gặp mặt Công chúa nói vài câu." Nói xong bước về phía cổng chính.

Đó chính là điều thông minh của Khấu Trọng, các tử sĩ bảo vệ phủ Đô Đốc chưa được lệnh của Lý Tú Ninh nên không dám bắn tên về phía gã.

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả chiến binh hai bên, Khấu Trọng bước tới cổng, cầm vòng cửa gỗ nhẹ một cái.

“Cộc!”

“Ket!”

Cánh cổng lớn mở ra một chút, một viên tướng trẻ tuổi khề gọi Khấu Trọng: “Xin mời Thiều soái vào!”, lời lẽ rất kính trọng khách sáo.

Khấu Trọng lách người vào cửa chỉ thấy thủ binh khắp nơi ai nấy đều lộ vẻ liêu chết, không khí nặng nề. Gã vỗ vai viên tướng, thần nhiên nói: “Yên tâm! Công chúa có thể an toàn trở về Quan Trung.”

Viên tướng khề nói: “Mặt tướng là Lý Lai Phục, khi theo Tần vương đã từng gặp Thiều soái ở Lạc Dương, sau này lại gặp Thiều soái ở Phi Mã Mục Trường. Công chúa đang ở đại đường, xin mời theo mặt tướng.”

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra là vậy, y tự ý mở cửa cho gã rõ ràng là cũng biết ít nhiều về mối quan hệ giữa gã với Lý Tú Ninh, biết rằng gã là tia hy vọng duy nhất của Lý Tú Ninh. Ôi, trời già sao khéo trêu người, lần đầu tiên giao phong với quân Đường lại gặp ngay Lý Tú Ninh là mối tình đầu của gã.

Khấu Trọng khề hỏi: “Sài tướng quân có ở đây không?”

Lý Lai Phục lắc đầu: “Phò mã gia không đi theo, lúc nãy chúng tôi thử phá vây nhưng không thành công chỉ đành lui vào đây.”

Ba chữ Phò mã gia như đâm vào lòng Khấu Trọng, bởi vậy gã không nghe rõ những lời khác.

Lý Tú Ninh mặc quân phục, anh khí lẫm liệt ngồi trên ghế thái sư đối diện với cửa sảnh, xung quanh có hơn mười tùy tùng vừa nhìn thì đã biết là cao thủ.

Lý Tú Ninh giận dữ nói: “Lai Phục, người dám tự chủ trương, có phải muốn ta chém đầu người không?”

Lý Lai Phục quỳ xuống đất bình thần nói: “Mặt tướng chấp nhận.”

Khấu Trọng sợ y rút kiếm tự sát, vội vàng đề xuống vai y nói: “Là ta không tốt!”

Lý Tú Ninh đưa mắt nhìn lên mặt gã, tiếp xúc với ánh mắt nóng bỏng của gã lập tức quay đầu nhìn ra vườn hoa, khề nói: “Các người ra đi.”

Bọn tùy tùng xung quanh đều ngạc nhiên, một người kinh hãi kêu lên: “Công chúa! Y...”

Lý Tú Ninh thần nhiên nói: “Ta bảo các người lui xuống, đây là mệnh lệnh.”

Khấu Trọng xòe tay nói: "Nếu ta muốn làm tổn thương Công chúa chỉ cần một câu là được, cần gì phải lừa gạt chứ."

Bọn tùy tùng chỉ đành rút ra ngoài.

Lý Tú Ninh nói: "Huynh cũng vậy!"

Khấu Trọng ngẩn ra, chỉ vào mũi mình nói: "Ta cũng phải đi sao?"

Lý Tú Ninh giận dữ nói: "Không phải là huynh mà là Lai Phục."

Lý Lai Phục như được ban ơn tha chết, vội vàng đứng dậy bước về phía cổng lớn.

Lý Tú Ninh chép miệng: "Chao ôi! Khấu Trọng, huynh đến đây làm gì. Từ ngày huynh từ chối hoàng huynh chắc cũng nghĩ tới có ngày hôm nay, vấn đề là huynh giết ta hay là ta giết huynh mà thôi!"

Khấu Trọng trong lòng dâng lên nỗi xót thương vô hạn bước về phía nàng, quỳ một chân xuống bên cạnh ghế của nàng, nhìn kỹ khuôn mặt đã tiêu tụy xanh xao nhưng vẫn xinh đẹp như ngày nào, trầm giọng nói: "Mong Công chúa mau chóng quyết định, để ta lập tức hộ tống Công chúa và thủ hạ tùy tùng rời khỏi Tây môn, chỉ cần đến Vệ Huy thì có thể trở về Quan Trung được rồi."

Ánh mắt Lý Tú Ninh đầy vẻ phức tạp, nói với ánh mắt của gã, nói: "Các người định xử lý thế nào đối với dân thường vô tội ở Lê Dương?"

Khấu Trọng vỗ ngực nói: "Đậu Kiến Đức xưa nay không phải là người hiếu sát, chắc chắn sẽ đối xử tốt với dân trong thành."

Lý Tú Ninh cúi đầu nói: "Lý tướng quân và hoàng thúc thế nào rồi?"

Khấu Trọng thần nhiên nói: "Lý Thế Tích đã phá vây bỏ chạy, còn hoàng thúc của Công chúa, chao ôi, đã bị... đã bị tại hạ bắt rồi."

Lý Tú Ninh lộ vẻ vui mừng sau đó lại buồn bã nói: "Khấu Trọng huynh cứ giết Tú Ninh đi!"

Khấu Trọng đương nhiên hiểu lòng dạ của giai nhân, đồng thời cảm thấy khó xử bởi vì Lý Thần Thông đã được áp giải ra thành cho Đậu Kiến Đức, muốn Đậu Kiến Đức giao chiến lợi phẩm có giá trị đó ra, gã không nói được. Nếu gã là Đậu Kiến Đức chắc chắn sẽ không giao người. Thực ra nếu bây giờ thả Lý Tú Ninh đi như vậy gã và Lưu Hắc Thát cũng sẽ đối mặt với hậu quả khó lường.

Khổ sở thở dài nói: “Tú Ninh có thể cho tại hạ một chút thời gian để tại hạ đưa lệnh hoàng thúc trở về không?”

Lý Tú Ninh khẽ giật mình, buột miệng nói: “Khấu Trọng!”

Khấu Trọng đứng dậy lòng đột nhiên tràn trề lòng tin, đừng nói là chỉ đi xin Đâu Kiến Đức thả Lý Thần Thông, dù cho đối với thiên quân vạn mã gã cũng chấp nhận đổ máu vì Lý Tú Ninh.

Lý Tú Ninh ngẩng gương mặt đẹp như ngọc từng làm cho Khấu Trọng đứt gan nát ruột, nhìn gã với đôi mắt bối rối đau đớn nói: “Sao lại phải khổ như vậy?”

Khấu Trọng gãi đầu: “Có lẽ chỉ có ông trời mới hiểu nổi!”, rồi kìm không được khẽ vuốt mặt nàng, trong lòng thấy chua xót muốn nói lời gì đó nhưng lại thôi. Từ lúc gã quen biết Lý Tú Ninh đến nay đây là lần đầu tiên hai người mới thân mật như vậy.

Gã xoay người bỏ đi.

Giọng nói của Lý Tú Ninh vang lên từ phía sau lưng: “Huynh có xem qua bức thư người ta viết cho huynh chưa?”

Khấu Trọng đứng khựng lại như bị điểm huyệt, ngượng ngùng khổ sở nói: “Ta không dám mở ra xem chỉ dùng giấy dầu chống nước bọc nó lại, hy vọng không bị hư!”

Lý Tú Ninh ứa nước mắt nói: “Bảo trọng!”

- o O o -